

כב:

עין משפט
נר מצוה

י"א א מ"ח מ"ח מלכות
 ונחלת חולין ה' ב
 ופני' בלש' א
 ב ב מ"ח מ"ח מלכות
 נחלת חולין בלש' א
 סמ' נח' ד' טושי' ח'מ'
 ס' ד' נח' ע'פ' ו'
 כ"א ד' ד' מ"ח מ"ח מלכות
 נחלת חולין בלש' א
 סמ' נח' ד' טושי' ח'מ'
 ס' ד' נח' ע'פ' ו'
 כ"ב א מ"ח מ"ח מלכות
 סמ' נח' ד' טושי' ח'מ'
 ח'מ' ס' ד' נח' ע'פ' ו'
 כ"ג א מ"ח מ"ח מלכות
 ס' ד' נח' ע'פ' ו'
 ופני' בלש' א סמ' נח' ד' טושי' ח'מ'
 טושי' ע'פ' ו' ס' ד' נח' ע'פ' ו'
 רס' ע'פ' ו'

רבינו חננאל

יתכן: פ"י סימן תשע"ו
לדעת בנו קשרה מריבות
והוצא בהם שאם יירשו
יהיו הקשרים: ובשל
הענין: וקמ"י סימן תשע"ו
וירוש דבר אמר לאו דהי
סימן דו"ט כיון דהי
שאם בו סימן ור"ב
מ"ה הוי סימן: ואקש'
עליו דרבא מנח"י: וקמ"י
כ"ח ברש"י הרב"ם
אלו ש"י ברש"י היר"ד
זאת וזכרנו: לאו
דא"ל וזכרנו: וסימן תשע"ו
לידדו וזכרנו: הרב"ם
דשמי"ח דר"י דרד"י
ובשל פאש לפיכך: ר"י
זאת אלב ברש"י
היר"ד ולא מידדו: ח"י
לחייב אלב סימן תשע"ו
לידדו לאו הוי סימן ודח'
רבא לא מנח"י: כ"ח
דב"י: ר"ב סימן ל"ב וזכרנו
היר"ד אמר: מרי'ב
מרי'ב אמר: שחמקס
דא' חמין: ורבא אמר:
מקס לא הוי סימן:
פ"י מנח"י: מחללין
כרגל: בו ארס: פ"י
סימן קר"י לא מנח"י:
כיון כביש אמר:
מחללין כרגל: בו ארס

איסורא דופיא דהתיירא. מה שמע"כ לא אליטערין קרל צומאין אלל כן אלס מותרה ציאוס אלל וואעיג דלכי יעד אלס מחלש אפי' דמאיש קודס דלחמא לידיה דשריא רחמנא: **מאחר** דארתובת רבא ב'ו. צשלמא לרנא אלע"ג דלוחס שמתח האילן או בקמורן לאילן אפירי דחוטמו מוכים עליו אלל תמרי שזהות מויליכן ברחוק דלג שיץ חוטמו מוכים עליו אלע"ג שבעלים קבורין שיפלו מויליכן האילן מ"מ הא היו ידעין שזהות מויליכן מרחוק היו מתאשין אלל אלע"ג הא היו יאוש שלג מדעת שבעלים קבורים שיפלו תחת האילן ואלא יקחוס עבדי דררים משוס דחוטמו מוכים עליו ומשני דאפילו דאוקן שחתם האילן שרז אפילו לאניי צאבתרא דשמיז שקאים ורמשוס דמאשניס ו"ל דעעדי דמארי כמו תאמינס דאל"כ היו אסורים לאניי דהיו יאוש שלג מדעת דאורי סובר שיפלו מיוון דלג עבדי דמארי כמו זחוס דמאריס: **דלאו** בני מה"ה גיגור צשלמא לרנא כיון דלכי גדלי מציאש סתמא נמי מיקרי יאוש: **דתיובתא** דרבא רנא יעד שפיר קן ברייאח דמאשניס קקלע לעיל (דף סא:) דקאמר צוועו של ס' כ"ע אלס פליגי דשרי כדענין למיחר אלל דלג לייק איסורא דמאריס:

(ז) **כִּרְבֵּתָא** מאי? אם יש גדר סביב האילן מי שרו אומם שהרומ מוליך אומן חוץ לגדר דרך עליו הלא הלא הצעלים סבורין שכולן יפלו תחת האילן ושם ישתמרו משקצים ורמשים:

א רביבא סימן מאי מברין פירוש
למה נצרך להכריז המוצא מחבר
שהאבוד אין בו סימן ליתן וממני
דזה מכריז שאזלו שאלה וסימן
מקום וכן לקמן (דף כח.) דקאמר
דכי שיק' שלשה ויחזור שלשה ויכריז
ויזיל אחד היינו נש"א שיהמולא מכריז
האבוד יתן סימן א"י קשה דנפסק
אלו עברין (דף מט' וס' ד"ה ויש)
ואמרינן ע"ה אין מכריזין על אבידתו
היחידא אנו יודעין וזהו הוא של
ע"ה ויש לומר דמיייר במוצא במקום
שכחה ויש"א שפירש דהנלוה
מכריז מקום שיאמר מוצאני חפץ
מקום פלוני והוא יאמר חפץ פלוני
ויקטנה ק"ק דהא תנן צדיקין דף
(סח.) אחר אבידה ולא אחר סימניו
אלא אחר כלום אלמא בזה שמכין
ההפך אינו סימן וי"ל דההם נמי לאו
משום שהוא חסוד לשקר שהפסיד
מכין אלא משום דלא יד כי ירי דלא

שמחיר אבודה ממנו ומכל אדם
ראו בידע ומתיאש דהא אפילו
אלא לא אנטרירך אלא כי לא ידע
י' אס יס בו סימן כיון שהיא

אינן כבי יותן מעמא
 אמרינן כיון דאגלאי
 ליה מעיקרא נמי נ
 דכתיב יכי יתן עד
 נמי התם כדכר פפא
 כי יתן וקרינן כי יות
 יותן דומיא דכי יתן
 יותן נמי לדעת ח"ש
 ירבי ישמעאל בן י
 ששטפה נהר שהיא
 תעשה לחמורו וכן
 תעשה לכל אבירה א
 ומצאתה מי שאבד
 כל אדם יצאתה ו
 מצויה אצל כל אדם וא
 מה היתירא בין דאיר
 בה סימן שרא אף א
 סימן ובין דלית בה
 דרבא תיובתא וזה
 יבע"ל קג"ם א"ל רב
 אשי וכי מאחר דאיר
 דויקא היכי אבלינן
 וא דאיכא שקצים ור
 מעיקרא יאוש' מיאש
 בני מחילה נינהו מ
 בארעא דיתמי לא מ
 מאי כרכתא מאי אמר
 ברה"ר הרי אלו של
 דבר שיש בו סימן א
 העשוי לידרס לא הוי
 שנו אלא דבר שאין
 שיש בו סימן חייב
 רבא סימן העשוי ל
 דמתני לרא שמעתא
 העשוי לידרס רבא א
 אמר יהי סימן תנן א
 שלו ברה"ר נוטל ו
 בהו סימן ברה"ר
 דאית בהו סימן וק
 שלו אלמא סימן ה
 סימן תיובתא דרבא
 דלית בהו סימן ודק
 מכריז מכריז מקום
 הוי סימן דאיתמר מק
 סימן ורבא אמר יה
 ברה"ר הרי אלו של
 יהא לזמנות בין ברה"ר
 רבה היכי מתרח' לה
 רבה מתרח' למעמיה
 למעמיה במקום רבה
 כריכות ברשות הרבים

אחד חבל הוא מהדרינן דאין רגילות
במקום אחד ולפרש"י הוא מכרו
דמכרו מנין דשליה פרק קמא
ד"י סימן. ולפי דסבירא ליה לרבה
ד"י העשוי לידרס לא הו"י סימן:
אין

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

אֵין כִּי יוֹסֵן. וְלֹא אֲמַרְיֵן כִּיֹּן דִּשְׁתַּחֲוֵי יִצְחָק מִהֵי הָאִי דַּעֲתָא
מִשְׁעִיקָהּ וּמִהֵי הַסֵּכֶר. וְקָשָׁה לְרַבָּה: **כְּמִי כִי יוֹסֵן.** וְלֹא כְּמִי כִי
לְדַעֲתָא. שִׁדְעָה נִתְחַיֶּה וְהוֹכֵר בְּעֵינֵי וְעוֹדֶה הָעַל עֲלֵיהֶן
שְׂדֵינֵן הֵן בְּנִיתֵיהֶן: **מִמֶּנּוּ.** קָרָא יִמְרֵהּ הוּא לֹאֲשֻׁמְעִי שְׂאֵינִי אֲבֹד
אֵלֶּה הָאֵלִים: **וְיֹאסִיבֹר דְּמוֹעִין דִּישְׁמִירָא.**

ואי לאו משום דלא
ילתא דהשתא ניהא
א ליה שאני התם
איתון אי הכי רישא
דירב פפא רמי כתיב
הא כיצד בעיני כי
יתן ויתן לדעת אף כי
ד"ר יוחנן משום
צעדק מנן לאבידה
מותרת דכתיב : וכן
עשה לשמלתו וכן
ך אשר תאבד ממנו
הימנו ומצויה אצל
אבודיה ממנו ואינה
סורא דומיא דהיתירא
בה סימן ובין דלית
סורא בין דאית בה
סימן אסורה תיובתא
תא כוותיה דאב"י
תא בריה דרבא לרב
תב רבא הני תמרי
הו אמר ליה : ביון
שים דקא אכלי להו

כיון דמחד קרא יפסין מצייה
כל אדם שיחזיר ופאזיה מצייה חזבה
בה להוסיף אתקוש לדדרי וז
לאסורה וחו (תמרי) : מה יפסין
שאינה מצייה לא חילק בין שיש בה
סימן לשאין בה סימן : **אף אסורה**
דמצייה אכל כל אדם לא חילק בין אין
סימן דכי ידע מיאש ליש סימן דלמי
ידע לא מיאש וזו היכי דיש סימן
אסורה כי אין סימן נמי אסורה היכא
דאיכא למימר לא ידע דנפלה קודם
שבחא דזו : **יעל ק"ס** : סימני
הלכות הן. יאוש שלא מדעת דהכא
עד וזמם למפרע הוא נפסל כסנהדרין
(דף ס.א.) לחי העומד מחזירו בעירובין
(דף טו.) קדושין שלא נמסרו לביאה
בקדושין (דף קכ.) גלו דעתא גביטא
גביטין (דף לז.) מומר אוכל גבילות
להכעיס פסול לענין עדות כסנהדרין
(דף ס.א.) **הני תמרי דיוקא** : שהרס
משיר : **היזי אפליגי** לסו. הא לא
מיאש. והא דנקט למיבעי בעיא
מתחר דאיתומב דאכא לביטעי לי דנלא
איתומב דאכא דאכא למיבעי דא
מודה רבא בכל דבר שחזותו מוכיח
עליו חזן מן ההאנה מפני שנמאסת

עם נפילתה וגדלה צעיתי לנאק אלף
לא אלף להיבנות בחומר אסור כלומר
מלך דלמדות אפילו צדק שאלך
בו סימן כ"ש שאלו אסורין שיש בהן
סימן: **מעיקרא**. מקודם נפילתו:
יאוש ממש. דיועד הוא שהרשע
משיב ידו והסלקים מומונים לחלוטין:
יסמי. קטנים שאין הפקדון הפקר:
כלאם כדעמא דיתמי לא מחזיקין.
אין עליו להחזיק כל הנקעה בחוקם
הקדקע של יתומין ולאסור כל
המחריס משום ספק קדקע של יתומים
אלף הולכין אחר הרוב: **וחזק וטומא**
מאי. קדקע עמלם של יתומין מאי:
כרסאס מאי. דקלים הכדוכין ומוקפין
נגדד של אכנים סביב שאין עקשים
ירמשים נכנסין שם: **העשוי לידרס**
המקום שהוא שם רגיל נדקדקט שם
אדם והספק נמוך וטח לידרס: לא
הו **סימן**. שאין צעליו טומא לתת
בו סימן מיתר אמר שחת הסמן
נדקדקט הרגלים: **כרה"**. כגון
כשה זרעה שאין רוב בני אדם
דוכין על ויש מיעוט שהולכין על
ה"ז **אז לית כהו סימן כרה"** מאי
מכריז. כלומר כי מכריז זה מלא
אבידה מאי מכריז שיוכל ליתן האובד
סימן בה: **מכריז מקום**. ואינו מכריז
שם האבידה אלף שם המקום שם
שאבידה ממנו אבידה במקום פלוני
יבא ויאמר מה איבד וזה כל ואומר
אבידה שם חפץ פלוני: **והאולמות**
ועומרים גדולים: **כרה סיני מחר**

ב. רבה דאמר טעמא דרש"ר משום דנדרם מאי שגא אלחומות:
ג. דהויקוס לכריכות בשאלין קימין מאי שגא אלחומות ומאי
דנדרם אלחומות: **רבה מהרן לעשמי**. דטעמא "דרש"ר אלחומות הריבס
וכריכות משום סימן ודבדנר שיש (ב) זה סימן: **כמקום**. טעמא
וכריכות "דרש"ר אלחומות משום מקום ודבדנר שאלין קימין:
דחריבא

מסורת הש"ס

(א) קדושין נט. ב' לקמן
(ב) ו"ל ר' שמעון וכו'
בילקוט; (ד) וקדושין נב.
בבא קמא עג. מטהרין כו.
(ה) ומפחים נז. ו' ס"א
דרכי. ו' ס"א ברכי,
(ה) ס"א כיון דליכא אחרא,
(ט) ו"ל קודם ד"ה מאחר.

תורה אור השלם
וכי יתן מים על זרע
תפול מגבלתם עליו קטא
הוא לכם: ויקרא יא לה
2 וכן תעשה לחמורו וכן
תעשה לשמלתו וכן
תעשה לכל אבדת אחיך
אשר תאבד ממנו
ומצאקה לא תוכל
להתעלם: דברים כב ג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה רנב
מתוך וכו' שיש בו סימן:
(ב) תוס' ד"ה ליסורא
וכו' ולא ידע דמיאש בן:

גליון הש"ס

גם' בעיל' קנ'ם' עין
שבת דף קנא ע"א תוס'
ד"ה והלכתא: שם יתמי
הלאו בני כחילה' עין
כ"ב דף קנא ע"ב תוס'
ד"ה ואם: תוס' ד"ה
אי ריבוא מ' אך קשה
עין תשובה רש"ם ח"ד
סימן קנ:

הגהות הגר"א

[א] נח' דלחא כו' נ"ב
מחמת מחיקות. רמב"ם.
מש"כ שאר פירות. מ"מ:
[ב] יום' דיה ברכא כו'.
נ"ב אלל הרמב"ם כחז אלס
הקפיד וקוק' כו' שהרי
גילה דעמי שלא מחל:

מוסף דש"י

מגין לאבירה ששטמה
בזה שהיא מותרת.
הואיל ונתיאשו הכעלים
(בר' קנ).